

Psaníčko o Silvestru.

Je půlnoc, připijíš si s kamarády perlivým moravským vínem, sníh se blyští tisíci jiskřiček, z jasného nebe na vás hledí Orion. Podáváte si ruce a do nového roku si přejete jediné - ať se tu nejpozději v létě sejdete znovu, ať všechno vychází tak jak chcete. Roztopená kamna svádějí nerovný boj s mrazem silvestrovské noci, ale ty tu zimu najednou nevnímáš, nechce se ti ten krásný večer tak rychle ukončit, nechce se ti do spacáku, nechce se ti do nevědomí spánku. Máš chuť žít teď, okamžitě, ještě alespoň chvíli... A jak se tak rozhlížíš, nejsi sám. Jdete se projít tam, kde to tak důvěrně znáte, kam jste šli snad už tisíckrát. V zimní noci však najednou cesta k Melounku, stavidlo i plácek na křižovatce cest vypadá úplně jinak. Jinak, ne cize, cize tu už na vás nemůže působit nic. Vždyť každý metr, každý krok je zde spojen se zážitkem, vzpomínkou, tu čerstvou, jindy ukrytou někde hluboko v srdci. Indiánským pokřikem ještě jednou vítáte nový rok, zdravíte se se zvířátky. Snad se to právě tuto noc v chrámu zimního lesa smí. Snad vám to Příroda odpustí. Pomalu se začíná ozývat chlad. Jak nezvyklé v místech, kde zpravidla spíš zmíráte vedrem. Ale není divu, vždyť před pár minutami začal leden. Je čas vrátit se. V saloonu už se spí, snažíte se nikoho nezbudit, ale než se přebalíte do několika vrstev nočního oblečení, chvílku to trvá...

Ráno je mrazivé a slunečné. Kéž by tak slunečné byly všechny dny toho nastávajícího roku. Zase couráte po okolí. Řeka pod molem plyne tiše k Weinzettelu, plují po ní ledové kry. Vzpomínáš, jak jste se tu s ní před čtyřmi měsíci se smutkem v duši loučili. Tehdy jsi měl jako každý rok pocit, že něco moc krásného končí a mizí v nenávratnu, dnes víš nebo aspoň doufáš, že ten konec byl začátkem něčeho neméně krásného. Toužebně si přeješ, aby to vydrželo když ne věčně, tak přinejmenším hodně dlouho. Kdybys to uměl, modlil by ses a prosil, aby se to přání vyplnilo. Teď už jste ale v lese plném vzpomínek na tábory minulých let, na hry a dobrodružství. Pomalu se vracíte do milovaného lomu a do mysli se vám vkrádá tesknota z blížícího se návratu do šedi města a všedních dnů. Ty ale víš, že ty dva dny strávené v kousku ráje na zemi v kruhu kamarádů, ti zůstanou dlouho pod kůží. A slibuješ sobě i Krávovně, že se sem zase vrátíš...

leden 1992